

Stanowisko Europejskiego Kongresu Finansowego¹ w konsultacjach Rady Stabilności Finansowej dotyczących zasad przewodnich odnośnie do wewnętrznej zdolności do całkowitej absorpcji strat („*Internal TLAC*”)²

Metodologia opracowania stanowiska

Opracowanie stanowiska przebiegało w trzech etapach.

Etap 1

Do wzięcia udziału w badaniu zaproszono grupę ekspertów obejmującą kilkudziesięciu specjalistów. Przesłano im wybrane fragmenty dokumentu konsultacyjnego Rady Stabilności Finansowej oraz przetłumaczone pytania konsultacyjne. Ekspertom zagwarantowana została anonimowość.

Etap 2

Do Instytutu Badań nad Gospodarką Rynkową³ wpłynęło 22 opinie od instytucji finansowych oraz indywidualnych ekspertów. Wszystkie odpowiedzi zostały zebrane i przedstawione w formie anonimowej ekspertom, którzy wzięli udział w konsultacjach. Zwrócono się do nich z prośbą o zaznaczenie w opiniach innych uczestników konsultacji tych sformułowań, które powinny znaleźć się w stanowisku końcowym, jak również tych, z którymi się nie zgadzają. Ekspertom mogli także skorygować swoje odpowiedzi pod wpływem argumentów przedstawionych przez innych ekspertów.

Odpowiedzi uzyskano od ekspertów reprezentujących:

- banki uniwersalne,
- konglomeraty finansowe,
- organy regulacyjne i nadzorcze,
- firmy konsultingowe oraz prawnicze,
- środowisko akademickie.

Etap 3

Na bazie uzyskanych odpowiedzi opracowane zostało syntetyczne stanowisko Europejskiego Kongresu Finansowego przedstawione poniżej.⁴

¹ Celem Europejskiego Kongresu Finansowego (www.efcongress.com) jest debata nt. bezpieczeństwa i stabilności systemu finansowego Unii Europejskiej i Polski.

² <http://www.fsb.org/wp-content/uploads/Guiding-Principles-on-the-Internal-Total-Loss-absorbing-Capacity-of-G-SIBs.pdf>

³ Instytut Badań nad Gospodarką Rynkową (IBnGR) – pierwszy niezależny think tank w Europie Środkowo-Wschodniej, założony w 1989 roku przez grupę ekonomistów związanych z opozycją demokratyczną i ruchem „Solidarność”.

⁴ Po syntetycznym stanowisku Europejskiego Kongresu Finansowego przedstawiono opinię odrębną jednego z ekspertów.

Odpowiedzi Europejskiego Kongresu Finansowego na pytania konsultacyjne⁵

Pytanie 1:

Jakie czynniki powinny być brane pod uwagę przez właściwe organy przy ustalaniu składu istotnych podgrup (*material sub-groups*) i dystrybucji wewnętrznego TLAC między podmioty, które tworzą istotną podgrupę (Zasada/*guiding principle 2*)?

Ustalanie składu istotnych podgrup

Kryteria ilościowe stosowane co celów wyznaczania *material sub-groups* zaproponowane w *TLAC Term Sheet (Section 17 lit. a-d)* są właściwe. Ich zaletą jest to, że są proste oraz łatwe do zastosowania w praktyce. Chcielibyśmy jednak zgłosić kilka uzupełnień:

- 1) Kryteria przedstawione przez FSB w zasadzie dotyczą ryzyka kredytowego i skupiają się na instytucjach kredytowych. Kryteria te nie uwzględniają dostatecznie poprawnie i) ryzyk rynkowych/ płynności których materializacja może powodować w relatywnie krótkim okresie powstawanie istotnych strat, ii) polityki banku w zakresie absorpcji strat kredytowych poprzez poziom tworzonych rezerw na utratę wartości (oczekiwane straty kredytowe), iii) systematycznej istotności banku dla danego kraju (tj. może się zdarzyć sytuacja w której nie są spełnione kryteria z punktów a-d z *Section 17*, a bank lokalny z danej grupy kapitałowej jest systemowo istotny dla danego (lokalnego) rynku/kraju.
- 2) Problemem dla *host countries* może okazać się, że zaproponowane kryteria uwzględniają tylko jedną perspektywę, tj. znaczenie podmiotu dla grupy i nie biorą pod uwagę znaczenia podmiotu dla rynku lokalnego, na jakim podmiot działa. Dlatego lista kryteriów powinna mieć charakter „listy minimum” i stanowić podstawę dla procesu wyznaczania *material sub-groups*, który powinien być ostatecznie wynikiem uzgodnień pomiędzy organami *resolution* z kraju *home* i *host*. Lista podstawowa z *Section 17 a-d* powinna być zdecydowanie uzupełniona o zasadnicze kryterium, jakim jest istotność podmiotu z punktu widzenia systemu finansowego i gospodarki kraju goszczącego. Kryterium to powinno być literalnie wskazane w *Section 17*. Zasadnym byłoby uznanie przez CMG (na wniosek organu goszczącego) za istotną podgrupę takiej, do której należy choć jedna instytucja o znaczeniu systemowym w danym kraju tzw. *Domestic SIFI* (w UE jest to odpowiednik „innej instytucji o znaczeniu systemowym” (ang. *Other Systemically Important Institutions - OSII*). Każdy z krajów goszczących we współpracy z krajem macierzystym powinien ustalić twarde kryteria determinujące kwalifikację do *material sub-group*. Główną zasadą powinno być wprowadzenie reguły dokonywania oceny ryzyka podmiotu zależnego od *resolution entity* wg takich samych kryteriów jakie są stosowane do oceny ryzyka banków w kraju goszczącym.

⁵ Pytania zostały wybrane z szerszej listy pytań w materiale konsultacyjnym Rady Stabilności Finansowej. Zachowano oryginalną numerację pytań.

- 3) Wskazane jest również uzupełnienie listy o dodatkowe kryteria z punktu widzenia sprawności procesu *resolution*. W tym kontekście dodatkowym czynnikiem, jaki powinien być brany pod uwagę przy wyznaczaniu *material sub-groups* powinny być wzajemne powiązania między podmiotami wchodzącymi w skład całej grupy kapitałowej (np. istotne funkcje pełnione przez podmiot w całej grupie). Istnienie tego rodzaju relacji będzie bowiem wpływało na wybór odpowiedniej strategii i preferowanych narzędzi *resolution*.

Dystrybucja wewnętrznego TLAC

Dostępność finansowania w trakcie procesu *resolution* jest kluczowym czynnikiem warunkującym skuteczność całego działania. W związku z tym należy dążyć do tego, aby każda instytucja samodzielnie utrzymywała jak najwyższy (w relacji do jej potrzeb) poziom TLAC w formie bezpośrednio wyemitowanych przez nią instrumentów umożliwiających ewentualną szybką rekapitalizację. Odpowiednia dystrybucja środków w ramach wewnętrznego TLAC np. poprzez objęcie emisji przez spółkę-matkę jest szczególnie ważna dla tzw. *host countries*, które posiadają słabiej rozwinięte rynki kapitałowe, a zatem mniejsze możliwości przeprowadzenia samodzielnie emisji instrumentów dłużnych, które zwiększyłyby TLAC instytucji.

Pytanie 3:

Czy zgadzasz się z rolami przypisanymi organom w kraju macierzystym i goszczącym w odniesieniu do ustalania przez organ w kraju goszczącym wielkości wymogu wewnętrznego TLAC, tak jak określono to w Zasadach 5 i 6? Jakie dodatkowe czynniki, jeśli w ogóle, powinien organ w kraju goszczącym brać pod uwagę przy ustalaniu wymogu wewnętrznego TLAC ?

Podział ról między organami macierzystymi i goszczącymi zaproponowany w *guiding principle 5* jest słuszny. Organy macierzyste powinny pełnić funkcję koordynacyjną w zakresie ustalania poziomu TLAC dla spółek zależnych oraz dla całej grupy. Jednocześnie organy krajowe (goszczące) powinny mieć decydujący głos w sprawie ustalania wymogu *Internal TLAC* dla podmiotu w ramach ich jurysdykcji.

Wysokość *Internal TLAC* nie powinna być ograniczana wysokością *External TLAC* ustalonego dla spółki matki. Powinna obowiązywać zasada, że poziom *Internal TLAC* wyrażony jako % RWA może być wyższy niż poziom *External TLAC* w ujęciu skonsolidowanym.

Koncepcja FSB zakładająca zatrzymanie pewnej kwoty *External TLAC* na poziomie podmiotu dominującego dająca elastyczność podmiotowi dominującemu w alokacji *Internal TLAC* powinna być wsparta gwarancjami lub innymi uzgodnieniami pomiędzy podmiotem dominującym i podmiotami zależnymi, akceptowanymi przez organy *resolution* z ich jurysdykcji.

Ustalając wysokość wewnętrznego TLAC warto uwzględnić również inne kryteria, ponad te wymienione w *guiding principle 5*, w tym te które zostały zaproponowane w regulacjach UE. Wśród dodatkowych czynników można uwzględnić:

- strategię *resolution* w grupie – SPE/MPE

- stopień rozwoju krajowego rynku kapitałowego i dostęp instytucji krajowych do zagranicznych rynków kapitałowych;
- możliwości wykorzystania środków zgromadzonych w systemie gwarantowania depozytów;
- negatywny wpływ, jaki upadłość instytucji mogłaby mieć na stabilność finansową.

Wytyczne nie zawierają zasad dalszej redystrybucji zdolności absorpcji strat dla poszczególnych podmiotów w istotnej podgrupie.

Pytanie 5:

Co sądzisz na temat składu i struktury wewnętrznego TLAC, określonych w Zasadzie 8? W szczególności, czy należałoby oczekiwać włączenia do wewnętrznego TLAC zobowiązań dłużnych stanowiących kwotę równą lub większą niż 33% wewnętrznego TLAC istotnej podgrupy?

Utrzymywanie części TLAC w formie długu jest słuszne z punktu widzenia efektywności procesu przymusowej restrukturyzacji. Jeśli bank pokrywa wymogi na potrzeby wskaźników kapitałowych i na potrzeby *resolution* głównie w formie kapitału podstawowego Tier I (CET1), to kapitał ten na bieżąco może być wykorzystywany do pokrywania strat. Nie można wykluczyć, że w momencie rozpoczęcia procedury *resolution* znaczna część tego kapitału będzie już wykorzystana. Dominacja kapitału podstawowego Tier I w strukturze funduszy własnych powoduje również opóźnienie sygnału do rozpoczęcia przymusowej restrukturyzacji, a sama możliwość umorzenia lub konwersji w ramach *resolution* ogranicza się niejednokrotnie jedynie do (i) części kapitału podstawowego Tier I pozostałej po pokryciu strat oraz (ii) niegwarantowanych depozytów. W sytuacji, kiedy fundusze własne składają się również z instrumentów dłużnych (a więc także kapitału AT1), w momencie uruchomienia procedury przymusowej restrukturyzacji, organ *resolution* dysponuje szerszymi możliwościami dokonania umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych.

Wątpliwości może budzić jednak określenie udziału TLAC utrzymywanego w formie długu na poziomie co najmniej 33%. Poziom 33% powinien pozostać wyłącznie jako punkt referencyjny. Należy wziąć pod uwagę, że stopień rozwoju krajowego rynku kapitałowego i dostęp instytucji do rynków zagranicznych jest bardzo zróżnicowany i może prowadzić do uniemożliwienia wypełnienia zbyt wysokiego wymogu. Kwestia szczegółowej struktury *Internal TLAC* powinna być pozostawiona każdorazowej decyzji organu *resolution* państwa goszczącego.

Stosowanie gwarancji (*collateralized guarantees*) jako instrumentu kwalifikującego się do TLAC nie powinno być dopuszczalne. Do zagrożenia niewypłacalnością (PONV) dochodzi na etapie, gdy podmiot dominujący już nie wywiązał się ze swoich zobowiązań inwestorskich wobec podmiotu zależnego i właściwego organu nadzoru oraz odmówił dokapitalizowania podmiotu na etapie *early intervention*. W przypadku grup w krajach UE z dużym prawdopodobieństwem będzie to również oznaczało, że podmiot dominujący nie wywiązał się we właściwy sposób

również ze swoich zobowiązań wynikających z *intragroup financial support arrangements*. W sytuacji wystąpienia zagrożenia wywiązanie się ze zobowiązań z gwarancji – pomimo zabezpieczenia – może stać pod znakiem zapytania.

Pytanie 6:

Jakie są możliwe korzyści i wady różnych podejść do emisji instrumentów wewnętrznego TLAC – zgodnie z tym jak określono je w Zasadzie 10 – i jakie kroki można podjąć, aby mitygować potencjalne wady?

Zasady zawarte w konsultowanym dokumencie nie powinny wykluczać żadnej z opcji alokacji *Internal TLAC* w podmiotach zależnych – bezpośrednio i pośrednio (*daisy chain*). Same podejście – bezpośrednio lub pośrednio – ma wtórne znaczenie, bardziej istotne jest odpowiednie podporządkowanie *Internal TLAC*, możliwość rekapitalizacji podmiotu zależnego bez wszczynania *resolution* wobec niego oraz to, aby prawem właściwym dla emitowanych przez podmiot zależny instrumentów było prawo kraju emitenta.

Z punktu widzenia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji emisja instrumentów zaliczanych do wewnętrznego TLAC do spółki-matki (*daisy chain*) wydaje się mieć bardzo ważną zaletę. Tylko taki sposób emisji wewnętrznego TLAC gwarantuje utrzymanie dotychczasowej struktury całej grupy kapitałowej, a przez to i kontynuację pełnienia przez nią swoich funkcji krytycznych. Emisje zorganizowane na wzór *daisy chain* wydają się również odpowiadać oczekiwaniom nadzorców. Po dokonaniu umorzenia lub konwersji długu instytucja pozostaje pod nadzorem tego samego podmiotu, zatem może kontynuować swoją dotychczasową działalność. W przypadku zmiany struktury właścicielskiej nie jest wykluczone, że nowi właściciele będą chcieli (w szczególności w obliczu kryzysowych doświadczeń) zmienić profil działalności spółki, co może wpłynąć na pełnienie funkcji krytycznych przez całą grupę. Ma to wpływ na poprawne kształtowanie się relacji między krajowymi nadzorcami i zwiększenie efektywności działań w czasie kryzysu.

Ostateczny wybór sposobu organizacji emisji wewnętrznego TLAC powinien stanowić jednak wypadkową zarówno oczekiwań organów *resolution* i nadzorców, jak również potrzeb samej grupy i jej preferencji w zakresie kształtowania TLAC (uwzględniając potencjalne korzyści i koszty poszczególnych rozwiązań).

Pytanie 8:

Czy trafna jest lista przeszkód zidentyfikowanych w Zasadzie 12, mogących utrudnić realizację wewnętrznych mechanizmów TLAC? Jak do tych przeszkód powinny odnieść się banki systemowo ważne oraz właściwe organy i jakie inne przeszkody, jeśli w ogóle, mogą się pojawić?

Zidentyfikowana przez FSB lista potencjalnych przeszkód związanych z wdrażaniem mechanizmu wewnętrznego TLAC jest trafna. Za najbardziej istotne uważane mogą być *tax*

treatment i mechanizm *upstream of losses*. Lista nie jest wyczerpująca i można ją uzupełnić o następujące przeszkody:

- prawa i regulacje chroniące akcjonariuszy mniejszościowych, które mogą zostać naruszone w przypadku konwertowania składowych TLAC na kapitał,
- różne traktowanie minimów regulacyjnych wymogów kapitałowych, obowiązujących w ramach różnych jurysdykcji prawa bankowego, które może i w praktyce jest stosowane przez ograny lokalnego nadzoru bankowego w ramach obowiązujących przepisów/regulacji nadających lokalnemu nadzorowi bankowemu takie prawa.
- problem wyceny instrumentów *Internal TLAC* (na rynku trudno będzie wskazać dobry benchmark do ich wyceny co może rodzić pokusę ze strony podmiotów dominujących do wykorzystywania *Internal TLAC* do drenowania podmiotów zależnych z zysków oraz do potencjalnych sporów między organami *home* i *host*),
- kolizja wymogu TLAC z limitami koncentracji (w przypadku emisji instrumentów TLAC przez spółkę zależną do spółki matki).

Wydaje się, że dalszych przykładów może dostarczyć już sam proces implementacji, podczas którego zidentyfikowane zostaną bariery mające charakter typowo krajowy, związane z określonymi uwarunkowaniami prawnymi lub dotyczące współpracy organów *resolution* na forach międzynarodowych (np. kolegia *resolution* w UE).

W zakresie adresowania przeszkód to jest to kwestia indywidualna i powinna być rozstrzygana *case-by-case* przez CMG z uwzględnieniem warunków konkretnego przypadku, w szczególności specyfiki systemów prawnych państw macierzystych i goszczących.

Pytanie 9:

Czy zgadzasz się przedstawionymi w Zasadzie 13 oraz w Aneksie nr 2 kontraktowymi/ umownymi warunkami definiującymi sytuacje, w których powinno się zacząć umorzenie lub konwersję wewnętrznego TLAC na kapitał? Czy właściwe organy powinny rozważyć stosowanie takich warunków umownych definiujących sytuacje, w których należy zacząć umorzenie lub konwersję wewnętrznego TLAC, w postaci określonych regulacyjnie instrumentów kapitałowych, włączając przypadki, gdy w odniesieniu do tych instrumentów właściwy organ ma prawo lub obowiązek dokonania umorzenia lub konwersji po osiągnięciu ustawowo zdefiniowanego punktu niezdolności do funkcjonowania na rynku (PONV - *point of non-viability*)?

Istotą strategii SPE jest uprawnienie organów przymusowej restrukturyzacji do dokonania umorzenia lub konwersji wewnętrznego TLAC (lub innych kwalifikujących się zobowiązań) bez wszczynania przymusowej restrukturyzacji wobec podmiotu zależnego. Jeżeli takie uprawnienie nie wynika z mocy obowiązującego prawa musi być zapewnione w drodze zapisów kontraktowych. Kształt tych klauzul powinien być dostosowany do systemu prawa, wg którego kontrakt będzie wykonywany.

Uwzględnienie w warunkach emisji zapisów umownych, które będą określały w jakich warunkach może dojść do umorzenia lub konwersji zwiększałoby świadomość inwestorów na temat możliwych konsekwencji nabycia danego instrumentu finansowego. Z punktu widzenia operacyjnego, w szczególności również uwzględnienia interesów akcjonariuszy mniejszościowych moment podjęcia takich działań powinien być możliwie precyzyjnie wskazany.

Jednocześnie jednak, do wszelkich prób kwantyfikowania PONV powinno podchodzić się bardzo ostrożnie, choćby ze względu na możliwość przyjmowania różnych podejść w wycenie aktywów podmiotu w sprawozdawczości nadzorczej (założenie kontynuacji działalności) i na potrzeby *resolution* (w przybliżeniu wartość likwidacyjna). W związku z powyższym organy przymusowej restrukturyzacji (lub organy nadzoru) powinny mieć pozostawioną swobodę, a decyzja powinna być oparta o przesłanki – przynajmniej częściowo – jakościowe.

Jeśli zakładamy, że inwestorami w takie instrumenty będą podmioty dominujące, to nie ma konieczności dążenia do wysokiego poziomu transparentności mechanizmu, tak jak to byłoby w przypadku klientów detalicznych. W każdym wypadku granicznym *triggerem* umorzenia lub konwersji *Internal TLAC* powinno być spełnienie przesłanek *resolution* określonych w przepisach prawa.

Reasumując, zasady mogłyby być podzielone na „twarde” i „miękkie”: „twarde” determinują automatyczny *bail-in*, a „miękkie” określają konieczność uzasadnienia braku *bail-in* (konsultacje na poziomie *home-host*).

W kwestii wprowadzania klauzul umownych, to preferowanym podejściem powinno być zapewnienie właściwym organom możliwości umorzenia lub konwersji z mocy prawa, a rozwiązania umowne powinny stanowić jedynie dodatkowe zabezpieczenie. Kluczowe zatem jest wprowadzenie odpowiednich rozwiązań ustawowych w systemach prawnych państw goszczących oraz emisja instrumentów w oparciu o prawo krajowe właściwe dla emitentów (lub prawo innego Państwa Członkowskiego w przypadku UE).

Negatywnie należy ocenić Zasadę 13 oraz kolejne, które wskazują na możliwość wprowadzenia konieczności uzyskania zgody organu państwa macierzystego na umorzenie lub konwersję instrumentów wyemitowanych przez podmiot zależny.

Uwaga ogólna:

Reżim TLAC jest adresowany do G-SIBs, w skład których wchodzi podmioty z siedzibami w wielu państwach o bardzo zróżnicowanych systemach prawnych i poziomach rozwoju rynków finansowych. Co więcej sam *TLAC Term Sheet* oraz dokument *FSB Key Attributes* są formą rekomendacji, a nie wiążącego prawa. W związku z tym proponowane w *TLAC Term Sheet* rozwiązania powinny w odpowiedni sposób zabezpieczać interesy wszystkich państw – interesariuszy, w szczególności państw goszczących, ponieważ jak się wydaje jest to jedyna wiarygodna droga dla uniknięcia *ring fencing*.

Podejście FSB do identyfikacji *material sub-groups*, nie spełnia postulatów wskazanych powyżej. Tym samym nie zapewnia odpowiednich bodźców, które miałyby powstrzymywać państwa goszczące od podejmowania działań indywidualnych i w konsekwencji nie zapewnia wiarygodności strategii SPE, dla której warunkiem koniecznym jest wspólne działanie wszystkich zaangażowanych organów *resolution*.

Zgodnie z par. 17 *TLAC Term Sheet* za kryteria uznania podmiotu lub grupy podmiotów za istotne przyjęto ich znaczenie dla grupy, a nie dla stabilności finansowej i gospodarek państw, w których prowadzą działalność. Łatwo sobie wyobrazić, że podmioty zależne np. z Państw Bałtyckich mogą nie spełnić kryteriów FSB, podczas gdy mają znaczenie systemowe dla tych państw. Podejście takie będzie prowadziło do tego, że państwa o mniej rozwiniętych sektorach bankowych będą pozostawały „na marginesie” strategii uzgadnianych w CMG i ich organy *resolution* będą podejmowały działania indywidualne w stosunku do podmiotów grupowych w ich jurysdykcjach, co przeczy podstawowym założeniom strategii SPE.

Opinia odrębna jednego z ekspertów

Pytania 3,5,6,8:

Wysokość i jakość TLAC

Należy zwrócić uwagę na fakt, że wymogi TLAC są restrykcyjne zarówno w wymiarze ilościowym jak i jakościowym. W wymiarze ilościowym: dla podmiotów *resolution* TLAC ma stanowić od 2019 r. 16% RWA i 6% całkowitej ekspozycji (docelowo 18% RWA i 6,75% całkowitej ekspozycji). Nadmienić należy, że do wymogu TLAC nie dolicza się buforów kapitałowych (które typowo wahają się w przedziale 2,5% do 6,0% RWA). Zatem jeśli chodzi o *equity*, to do TLAC może być w praktyce zaliczany jedynie kapitał CET1.

Wprawdzie zgodnie z Zasadą 18 wartość wewnętrznego TLAC jest zredukowana w do 75%-90% minimalnego TLAC, jakie obowiązywałoby, gdyby podmiot zależny uważany za istotny był podmiotem *resolution*, to należy uznać, że kwota minimalnego wewnętrznego TLAC będzie przewyższać obecnie wprowadzane, standardowe minimalne wymogi MREL.

Ustalono dość restrykcyjne wymogi jakościowe co do instrumentów dłużnych zaliczanych do TLAC: instrumenty takie powinny charakteryzować się podporządkowaniem w stosunków do papierów nie ujętych w TLAC. W praktyce nadają się do tego papiery typu AT1 (tzw. *Contingent Convertibles*) oraz instrumenty T2 oraz instrumenty dłużne podporządkowane. Jeśli chodzi o zaliczenie niektórych papierów dłużnych typu *senior* do wymogów TLAC, to żeby pozostać w zgodzie z krajowymi regulacjami prawnymi (głównie chodzi o respektowanie zasady *pari-passu*), takie obligacje powinny charakteryzować się podporządkowaniem: a) kontraktowym lub b) strukturalnym lub c) regulacyjnym. Rola polskich organów nadzoru i *resolution* będzie szczególnie w przypadku przyjęcia modelu *resolution* typu SPE (*single point of entry*). W takim

przypadku, podmiotem *resolution* jest zagraniczny G-SIB, który rekapitalizuje i absorbuje straty działających w Polsce istotnych podmiotów zależnych. W takim układzie Polskie organy nadzorcze i *resolution*, które będą instytucjami goszczącymi (*host authority*) powinny mieć na uwadze, iż suma wewnętrznych TLACs nie powinna być wyższa niż suma TLAC zewnętrznego.

Dodatkowo należy dążyć do tego by wymóg wewnętrznego TLAC był wypełniany możliwie w najwyższym stopniu w postaci kapitału własnego CET1 a nie długu podporządkowanego, który to jest niezwykle kosztowny a dodatkowo może okazać się, iż będzie stanowił instrument transferu środków do podmiotu dominującego (swoistej premii pobieranej przez podmiot *resolution* od podmiotów zależnych w zamian za gotowość do przejęcia ich strat i wypełnienia potrzeb rekapitalizacji).

Pytanie 9:

Umorzenie lub konwersja TLAC

Odnośnie do warunków definiujących sytuacje, w których powinno się zacząć umorzenie lub konwersję wewnętrznego TLAC na kapitał, powinien zostać jasno i w postaci twardego triggera ustalony tzw. PONV (PONV - *point of non-viability*). Jest to o tyle ważne, iż w modelu *resolution* SPE *host authority* powinien uzyskać zgodę organu macierzystego (*home authority*) na rozpoczęcie procesu umorzenia lub konwersji instrumentów zaliczanych do wewnętrznego TLAC. W takim przypadku ujawnią się zapewne rozbieżne interesy obu instytucji, gdyż proces taki oznacza przeniesienie ciężaru *resolution* podmiotów zależnych na podmiot *resolution* (G-SIB), nadzorowany przez organy macierzyste.